

de forøgede indirekte Afgifter til Staten, som Jærnbanerne vistnok have bidraget meget til at forøge, sikkerlig har en i det mindste lige saa stor Sum aarlig, saa at Staten baade direkte og indirekte sikkert nok har Forrentning af sine Bæner. Men jeg gentager, at for mig har Hovedformaalet ikke været det, at Staten just skulde have fuld Forrentning af sine Bæner, men for mig har Hovedformaalet været det, at det Gavn, de kunne stifte for Befolkningen, har haft en langt større Betydning end den direkte Forrentning deraf. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til Udvalgets Flertal — ikke til den ærede Ordfører, thi jeg ved, at ham kan jeg ikke øve nogen Indflydelse paa i den Henseende, men det øvrige Flertal af Udvalget — om dog vel at overveje det, inden de gaa med til at foranledige, at Driften af Statens Jærnbaner gaar over fra Staten i private Hænder, thi jeg er forvisset om, at det vilde være en Foranstaltning, som de ikke alene selv, men ogsaa deres Efterkommere ville komme til bitterlig at fortryde.

Schærling: Det er vistnok gaaet flere i denne Sal, i alt Fald af mine Meningsfæller, som det er gaaet mig, at vi finde, det er en vanskelig Sag at tage Stilling i, saaledes som den foreligger fra det ærede Udvalg. Det hele Spørgsmaal er jo saa omfattende, den hele Ordning, Organisation, saa kompliceret og saa vanskelig at trænge ind i, at det ikke let lader sig gøre for andre end dem, der have siddet i Udvalget og der have haft Lejlighed til indtrængende at bestæftige sig med Sagen, at danne sig en virkelig begrundet Mening om de forstellige Spørgsmaal, som her ligge for til Afgørelse. Vi se jo, at baade Flertallet og Mindretallet i Betænkningen udtale paa forstellig Maade Erkendelsen af, at det selv for dem, der nu i 2 Aar have syleset med denne omfattende Sag, har paa sine Steder været vanskeligt at komme til en bestemt Erkendelse af, om det, der er foreslaaet, er det rette. Vi andre maa da i denne Sag væsentlig være henviste til de mere almindelige Synspunkter, de principielle Betragtninger, som gøres gældende i Udvalgsbetænkningen, og som atter ere gjorte gældende her i Salen under Forhandlingen, og navnlig vil man jo i Sager af denne Beskaffenhed meget ofte være henvist til at stole paa og støtte sig til sine Repræsentanter i Udvalget og følge dem. Men her foreligger nu for mig og mine Meningsfæller den Vanskelighed, at vore Repræsentanter i Udvalget jo have delt sig mellem Flertallet og Mindretallet, medens vi i Henseende til Indsigt i og Kend-

skab til disse Forhold have lige Tillid til dem alle fire. Vi blive derfor mere, end det ellers plejer at være Tilfældet, henviste til selv at danne os et Skøn om de foreliggende Spørgsmaal, saa godt det lader sig gøre. Naar jeg nu vil tillade mig at udtale mig kortelig om nogle af de vigtigste af de Stridspunkter, som have været fremme under Forhandlingen, saa ster det derfor med alt muligt Forbehold i Retning af Erkendelsen af, at jeg savner det indgaaende Kendskab til Forholdene, hvorpaa kun en begrundet Mening kan bygges, og at jeg bygger paa det Skøn, som man kan danne sig ved med Opmærksomhed at benytte og følge det Grundlag, som jeg nys har betegnet som foreliggende i Udvalgets Betænkning og Forhandlingerne her i Salen.

Jal Almindelighed skal jeg tilstaa, at det principielle Synspunkt, der er opstillet fra Flertallets Side, har i ikke ringe Grad min Sympati, nemlig dette, at man ved en Reduktion af det nuværende Personale og den nuværende Organisation skulde søge at naa ikke blot til økonomiske Beparelser, men tillige til et noget mindre tungt arbejdende Maskineri. Men Spørgsmaalet er jo dette, om ikke Flertallet er gaaet vel vidt i sine Bestræbelser for at gennemføre dette Princip. Paa et Punkt af de omstridte Spørgsmaal er jeg nærmest tilbøjelig til at slutte mig til Flertallets Anskuelse; det er Spørgsmaalet om den eller de komiterede. Forholdet er jo nu dette, at der paa dette Omraade i denne Organisation er en Række af Instanser, som man næppe kender i Administrationen i Almindelighed. I den almindelige civile Administration have vi Kontorchefen, Departementschefen og Ministeren; her have vi, saa vidt jeg kan opfatte Forholdet, Kontorchefen, Forvaltningschefen, Afdelingschefen, Generaldirektøren og Ministeren. Nu synes man fra alle Sider at være kommen til en Erkendelse af, at det ene af disse Mellemled ikke er til Gavn, og det er foreslaaet at opgive Afdelingscheferne. Men Flertallet nærer dog en Frygt for — og det er paa dette Punkt, jeg er tilbøjelig til at nære en lignende Frygt — at de to komiterede i Praxis let vilde komme til at indtage ganske samme Stilling, som nu Afdelingscheferne have, og at man altsaa ikke bliver det Mellemled kvit, som man vilde befri sig for, men kun reducerer Personaltallet fra 4 til 2. Paa den anden Side har jo den ærede Minister fuldstændig Ret, naar han gør gældende, at det er nødvendigt at sikre Generaldirektøren en saadan Assistance, at han virkelig kan tilegne sig en selvstændig Mening i de ham foreliggende